

PROCES-VERBAL

de soluționare a contestațiilor formulat cu privire la Proba 1: evaluarea cunoștințelor fundamentale și de specialitate, desfășurată în data de 07.07.2026

În termenul prevăzut în Graficul activităților pentru anul universitar 2025-2026 la programele universitare de licență, la care face referire art. 25 alin. 17 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea examenului de finalizare a studiilor universitare de licență, începând cu anul universitar 2025-2026, au fost depuse următoarele contestații:

- nr. 8326/08.07.2026, vizând punctajul obținut ca urmare a scanării automate a tezei de examen;
- nr. 8347/08.07.2026, cu privire la întrebările nr. 12, 32, 31, 95, 94, 83, 53, 21, 18, 89, 90 din Grila 1 de examen;
- nr. 8356/08.07.2026, vizând punctajul obținut ca urmare a scanării automate a tezei de examen;
- nr. 8357/08.07.2026, vizând punctajul obținut ca urmare a scanării automate a tezei de examen.

1. În ceea ce privește contestațiile înregistrate sub nr. 8326/08.07.2026, nr. 8356/08.07.2026 și nr. 8357/08.07.2026, în urma verificărilor efectuate se constată că acestea sunt neîntemeiate.

2. Cu privire la întrebarea nr. 12 – Grila 1

Prin contestația formulată, s-a indicat ca varianta corectă de răspuns și varianta a), deoarece formularea acesteia ar fi susceptibilă de interpretare.

Contestația este neîntemeiată. Potrivit art. 2272 C.civ., tranzacția trebuie încheiată în formă scrisă pentru a putea fi dovedită. Din textul de lege anterior menționat rezultă că forma scrisă a contractului de tranzacție nu este necesară pentru validitatea acestuia (*ad validitatem*). Contractul de tranzacție este necesar a fi încheiat în formă scrisă pentru a putea fi dovedit (*ad probationem*). Cu alte cuvinte, ca regulă, contractul de tranzacție nu este un contract solemn (pentru încheierea sa valabilă nefiind necesară respectarea unor condiții speciale de formă), ci este un contract consensual. Acest aspect este reținut în mod constant în literatura de specialitate, inclusiv în bibliografia recomandată pentru examenul de licență.

În dreptul civil forma scrisă și forma autentică nu sunt sinonime. Codul civil face în numeroase ocazii distincția dintre forma autentică (condiție de valabilitate a contractelor care constituie sau transmit drepturi reale supuse înscrierii în cartea funciară – a se vedea disp. art. 1244 C.civ.) și forma scrisă (*ad validitatem*) pentru anumite categorii de contracte (e.g. contractul de arendă, contractul de ipotecă mobilă, etc.). Ipoteza grilei este greșită întrucât forma scrisă în materia contractului de tranzacție este necesară doar *ad probationem*, iar în măsura în care prin contractul de tranzacție s-ar transmite sau constitui drepturi reale imobiliare acesta ar trebui să îmbrace forma autentică notarială, nefiind suficient în ipoteza evocată prin contestație ca respectivul contract de tranzacție să fie încheiat (în mod valabil) în formă scrisă.

3. Cu privire la întrebarea nr. 32 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei c) ca răspuns corect, cu motivarea că regula în materie ar fi curgerea termenului de apel de la comunicarea hotărârii.

Contestația este neîntemeiată, deoarece varianta b) reproduce ipoteza expres prevăzută de art. 468 alin. (2) C. proc. civ., potrivit căreia termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii chiar și atunci când aceasta a fost comunicată odată cu încheierea de încuviințare a executării silite. Varianta c) nu poate fi primită, întrucât este formulată în termeni absoluți, prin folosirea cuvântului „întotdeauna”, deși Codul de procedură civilă reglementează cazuri de echipolență a comunicării. Așadar, împrejurarea că varianta c) redă regula generală nu o face corectă, deoarece formularea ei absolută ignoră atât cazurile generale de echipolență a comunicării, cât și ipoteza specială prevăzută de art. 468 alin. (3) C. proc. civ.

4. Cu privire la întrebarea nr. 31 – Grila 1

În susținerea contestației s-a arătat, în esență, că varianta b) ar putea fi primită deoarece Codul de procedură civilă ar consacra „posibilitatea modificării cererii de chemare în judecată după primul termen atunci când există acordul expres sau tacit al pârâtului”.

Contestația este nefondată, deoarece pornește de la premisa eronată că modificarea cererii după expirarea termenului prevăzut la art. 204 alin. (1) C. proc. civ. ar putea fi formulată și dacă ar exista acordul tacit al părților. Or, varianta indicată de candidată, b), contrazice conținutul explicit al art. 204 alin. (3) C. proc. civ. care prevede expres că modificarea cererii după primul termen la care reclamantul este legal citat poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților; textul are o redactare neechivocă: indică adverbul „numai” și faptul că acordul trebuie să fie „expres”; prin interpretare *per a contrario*, acordul tacit al pârâtului inițial este insuficient pentru a înlătura sancțiunea decăderii. Susținerea potrivit căreia itemul nu ar preciza dacă sunt analizate exclusiv efectele asupra noului pârât nu poate fi primită, deoarece introducerea unui nou pârât reprezintă o modificare unitară a cadrului procesual subiectiv, iar instanța verifică mai întâi dacă reclamantul mai are dreptul procedural de a modifica cererea, nu efectele ulterioare ale unei modificări. În schimb, varianta c) își are ca sursă directă art. 262 alin. (4) C. proc. civ., care permite depunerea sumei pentru administrarea probei și după împlinirea termenului în măsura în care prin aceasta nu se amână judecata, ipoteză în care decăderea nu va opera. Prin urmare, întrebarea nu este ambiguă: varianta b) este infirmată de condiția expresă a legii, iar varianta c) corespunde integral normei aplicabile.

5. Cu privire la întrebarea nr. 95 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei c) ca răspuns corect, cu motivarea că primirea citației de către soția inculpatului ar echivala cu o comunicare legal îndeplinită, prezumându-se că inculpatul are termen în cunoștință.

Contestația este neîntemeiată. Potrivit art. 353 alin. (2) C. pr. pen., partea prezentă personal, prin reprezentant sau prin apărător ales la un termen, precum și partea căreia, personal, prin reprezentant sau apărător ales ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței, i s-a înmănat în mod legal citația pentru un termen de judecată nu mai sunt citate pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene, cu excepția situațiilor în care prezența acestora este obligatorie. Candidatul realizează o confuzie nepermisă între situația în care procedura de citare este legal îndeplinită (ceea ce nu înseamnă că nu există obligația citării părților pentru termenele următoare) și ipotezele în care o parte dobândește termen în cunoștință (caz în care nu există obligația citării pentru termenele următoare). Primirea citației către soția părții nu se numără printre ipotezele indicate de art. 353 alin. (2) C. pr. pen.

6. Cu privire la întrebarea nr. 94 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei a) de răspuns, ca fiind „plauzibilă”, prin raportare la art. 346 C. pr. pen.

Contestația este neîntemeiată. Restituirea cauzei la procuror se dispune fără a se parcurge procedura remediu doar dacă sunt excluse toate probele administrate în cauză. Excluderea tuturor probelor cu privire la o infracțiune echivalează cu excluderea doar a unei părți din probatoriul administrat. Chiar acceptând varianta că acest lucru ar putea influența claritatea acuzației, în acest caz se impune parcurgerea unei a doua etape pentru a examina în concret acest aspect.

7. Cu privire la întrebarea nr. 83 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei b) de răspuns, invocându-se că supravegherea tehnică cuprinde mai multe metode de supraveghere, printre care și obținerea datelor privind tranzacțiile financiare.

Contestația este vădit neîntemeiată, raportat la prevederile art. 139 alin. (13) C. pr. pen. unde se menționează expres care sunt metodele de supraveghere tehnică. Candidatul realizează o confuzie nepermisă între metodele de supraveghere și cercetare și metodele de supraveghere tehnică.

8. Cu privire la întrebarea nr. 53 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei a) de răspuns, susținând că infracțiunea de agresiune sexuală prevăzută de art. 219 C. pen. ar putea fi comisă doar cu intenție directă.

Contestația este neîntemeiată. Infracțiunea de agresiune sexuală poate fi comisă și cu intenție indirectă. De altfel, acest aspect este recunoscut inclusiv de candidat care precizează în susținerea contestației că infracțiunea este, în mod obișnuit, incompatibilă cu intenția indirectă, recunoscându-se implicit o astfel de posibilitate în unele cazuri.

9. Cu privire la întrebarea nr. 21 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei b) de răspuns, cu motivarea următoare: „contractul de mandat este prin natura sa, *intuituu personae*, încheiat în considerarea calităților personale ale mandatarului”.

Contestația este neîntemeiată, prin raportare la dispozițiile art. 2023 alin. 1 și 2 C. civ., potrivit cărora:

„(1) Mandatarul este ținut să îndeplinească personal mandatul, cu excepția cazului în care mandantul l-a autorizat în mod expres să își substituie o altă persoană în executarea în tot sau în parte a mandatului.

(2) Chiar în absența unei autorizări exprese, mandatarul își poate substitui un terț dacă:

a) împrejurări neprevăzute îl împiedică să aducă la îndeplinire mandatul;

b) îi este imposibil să îl înștiințeze în prealabil pe mandant asupra acestor împrejurări;

c) se poate prezuma că mandantul ar fi aprobat substituirea dacă ar fi cunoscut împrejurările ce o justifică.”

10. Cu privire la întrebarea nr. 18 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei a) de răspuns.

Contestatia este neîntemeiată, deoarece varianta de răspuns a) nu este corectă, întrucât aceasta vizează ipoteza locațiunii, contract prin intermediul caruia nu se constituie un dezmembrământ al dreptului de proprietate privată. Prin încheierea contractului de locațiune locatorul și locatarul dobândesc calitatea de creditor și debitor. Locatorul este creditor al obligației de plată a chiriei, iar locatarul are calitatea de debitor al acestei obligații. Locatarul este creditor al obligației de asigurare a folosinței, iar locatorul are calitatea de debitor al aceleiași obligații. A se vedea și dispozițiile art. 1799-1800 din Codul civil.

11. Cu privire la întrebarea nr. 89 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei a) de răspuns, arătându-se că nulitatea absolută nu poate fi invocată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției.

Contestația este vădit neîntemeiată, raportat la dispozițiile exprese ale art. 281 alin. (4) C. pr. pen. care statuează asupra posibilității invocării nulităților absolute în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției.

12. Cu privire la întrebarea nr. 90 – Grila 1

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea variantei a) de răspuns, susținând că procedura audierii anticipate se poate desfășura și în lipsa inculpatului.

Contestația este neîntemeiată. Procedura audierii anticipate a fost reglementată tocmai pentru a asigura posibilitatea inculpatului de a participa la audierea persoanelor care se află în situațiile menționate în cuprinsul art. 308 C. pr. pen. Modalitatea de formulare a enunțului nu vizează lipsa oricărei excepții de la această situație, ci doar urmărește să verifice dacă candidații cunosc regula generală, care este participarea inculpatului.

Comisia de soluționare a contestațiilor,

